

Златка. Молях ви, хилядо пъти молях ви, простете ме, милостива госпожице, за дѣто съмъ ви уплашила! Но азъ съмъ мислила

Добра (*сърдито*): Що си мислила?

Златка: Ахъ, азъ съмъ ви разсърдила (*плаче*)

Добра: Чудна работа, коя сте вий дѣвойко?

Златка: Охъ, та вий се вече сърдите. Гъжна ли съмъ, ядна ли съмъ—каждѣто отидѣ, всички се сърдятъ на мене (*плаче*) всички!

Добра: Не, не, не се сърди азъ! Кажете ми само що желаете?

Златка (*отваря кошницата*): Ето, тая риза, продавамъ ѝ, майка ми е болна (*плаче*). —

Добра: не плачи, моя добра, сирото момиче! Азъ ви разбрахъ. Да продаденъ ризата ще ти е драго—на ли?

Златка: Да, милостива госпожице, тъй е.

Добра: Дай да ѝ видѣ!

Златка (*като подава ризата*): Благодарѣ ти, стопѣти благодарѣ ти. О, на колко врати днесъ съмъ почукала, ала никой не поиска ни да погледне моята риза.

Добра: Гледай, колко е хубава! Наистина хубава! колко ситно везана! А всичко това сама ли си правила?

Златка: Сама, милостива госпожице. Вчера късно, до тъмни зори, ѝ довършихъ. Днесъ ѝ носѣ на проданъ. Обѣщахъ се на болната си майка, че скоро ще се завърнѣ.—Майчице! рекохъ ѝ—кога се завърнѣ, ще донесѣ пари.—А ето вече мръква се, пъкъ азъ ще се завърнѣ съ празни рѣцѣ! (*плаче*).

Добра: Милостиви Боже! Мигаръ цѣлъ день ходите по града? И—трѣбва още нищо и да не сте яла?